

UZASADNIENIE

Wnioskodawca – (...) S.A. w G., Oddział w O., wniósł o stwierdzenie, iż (...) S.A. w G., Oddział w O. nabył z dniem 6 grudnia 2010r. przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą nieruchomością gruntową położoną w O., oznaczoną w ewidencji gruntów numerem ewidencyjnym działki (...), dla której prowadzona jest księga wieczysta o numerze (...), polegającą na tym, że wnioskodawca oraz każdorazowy przedsiębiorca będący właścicielem urządzeń przesyłowych w postaci linii elektroenergetycznej średniego napięcia SN 15 kV i linii elektroenergetycznej niskiego napięcia nN 0,4 kV jest uprawniony do utrzymywania znajdujących się na tej nieruchomości wskazanych urządzeń przesyłowych oraz wstępu przez pracowników przedsiębiorcy będącego właścicielem urządzeń, a także wszystkich osób i podmiotów, którymi ten przedsiębiorca się przysługuje w związku z prowadzoną działalnością wraz z koniecznym sprzętem, w celu wykonania czynności technicznych związanych z eksploatacją, modernizacją, naprawą konserwacją, remontami, przebudową linii energetycznych zgodnie z ich przeznaczeniem, zgodnie z mapą geodezyjną jaką sporządzi biegły z zakresu geodezji.

Ponadto wnioskodawca wniósł o zasądzenie od uczestniczki zwrotu kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu swojego żądania wnioskodawca wskazał, że uczestniczka postępowania jest właścicielem, wskazanej nieruchomości, przez którą przebiegają linii elektroenergetycznej średniego napięcia SN 15 kV i linii elektroenergetycznej niskiego napięcia nN 0,4 kV. L. średniego napięcia relacji O. – G. została wybudowana i włączona do eksploatacji przed 1976r. Od tego czasu linia pozostaje w niezmiennym czasie. L. niskiego napięcia zasilana jest ze stacji O. W. obw nr 1 k-k W. nr ciągu (...)–01. L. to istniała nad działką uczestniczki już w 1967r. W 1976r. – w związku z budową nowej stacji O. W. – linia zmieniła swoje zasilanie, pozostając do dnia dzisiejszego na niezmiennym trasie. Wnioskodawca wskazał, że przed Sądem Rejonowym w Olsztynie w sprawie o sygn. I Ns 1345/15 toczyło się postępowanie z wniosku uczestniczki A. K. o ustanowienie służebności przesyłu. Sąd oddalił jednak wniosek uwzględniając zarzut zasiedzenia. Sąd przyjął, że wejście w posiadanie nieruchomości przez wnioskodawcę nastąpiło w dobrej wierze, a zatem termin zasiedzenia rozpoczął swój bieg 5 grudnia 1990r. i upłynął 6 grudnia 2010r. Wnioskodawca wskazał również, że w chwili posadowienia linii właścicielem gruntu był Skarb Państwa.

Uczestniczka A. K. wniosła o oddalenie wniosku w całości i zasądzenie od wnioskodawczyni na jej rzecz kosztów postępowania według norm przepisanych.

Wskazała, że z załączonych do wniosku dokumentów nie wynika dobra wiara wnioskodawcy w czasie posadowienia urządzeń na jej nieruchomości. Uczestniczka nie wyrażała zgody na korzystanie lub dostęp do jej działki przedsiębiorstwu energetycznemu. Ponadto podniosła, że od momentu pierwotnego wybudowania linii była ona przebudowywana lub co najmniej modernizowana w sposób zmieniający sposób i zakres korzystania z nieruchomości uczestniczki, z konsekwencją w postaci innego momentu rozpoczęcia biegu terminu zasiedzenia służebności, niż wskazuje wnioskodawca. Ponadto uczestniczka podała, że postanowieniem z dnia 7 maja 2014r. w sprawie I Ns 778/11 tutejszy Sąd oddalił wniosek wnioskodawcy o zasiedzenie służebności ustanawiając na jego rzecz służebność przesyłu za wynagrodzeniem. Wskazane postępowanie dotyczyło urządzeń znajdujących się na działce bezpośrednio sąsiadującej z działką uczestniczki i wchodzących w skład tych samych linii elektroenergetycznych.

Sąd ustalił, co następuje:

Uczestniczka A. K. jest właścicielem nieruchomości gruntowej, działki oznaczonej nr (...), położonej w miejscowości O., dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą nr (...). Uczestniczka uzyskała prawo własności przedmiotowej nieruchomości na podstawie Decyzji Burmistrza O. (...) z dnia 26 października 2006 r., w której przekształcono prawo użytkowania wieczystego wskazanej nieruchomości w prawo własności. Wcześniej, w dniu 14 stycznia 1994 r., przedmiotowa nieruchomość działka oddana została uczestniczce w użytkowanie wieczyste na podstawie Umowy sprzedaży budynków oraz oddania gruntu w użytkowanie wieczyste.

(bezsporne; ponadto: wydruk z księgi wieczystej k. 8 – 44, a także: decyzja Burmistrza O. (...) z dnia 26 października 2006 r. k. 7-8, Umowa sprzedaży budynków oraz oddania gruntu w użytkowanie wieczyste, akt notarialny rep. A Nr (...) k. 9-13 – z akt sprawy Sadu Rejonowego w Olsztynie o sygn. I Ns 1345/15)

Poprzednim właścicielem nieruchomości gruntowej stanowiącej działkę oznaczoną nr (...), położonej w miejscowości O., w okresie od 27 maja 1990 r. do 14 stycznia 1994 r. była Gmina O., a wcześniej Skarb Państwa.

(dowód: decyzja Urzędu Wojewódzkiego w O. (...) z dnia 15 grudnia 1992 r. k. 2 akt i dokumentów księgi wieczystej KW nr (...) - z akt sprawy Sadu Rejonowego w Olsztynie o sygn. I Ns 1345/15)

Na przedmiotowej nieruchomości stanowiącej własność wnioskodawczyni znajduje się:

- linia elektroenergetyczna napowietrzna średniego napięcia SN 15 kV, po wykonanej przebudowie i modernizacji w 1976 r., z przewodami gołymi nieizolowanymi typ 3xAFL 70 mm² o długości trasowej L/SNtr = 62,0 m relacji O. – G., obecnie i poprzednio O. – T. – przeszło linii pomiędzy stanowiskiem słupowym (słupem (...) Nr 020 mocnym odporowym, rozkracznym, rozgałęźnym, trójnóg – posadowiona na trzech żerdziach żelbetowych strunobetonowych typu 3 x (...) 12) – usytuowanym na sąsiedniej działce nr 4/4, a stanowiskiem słupowym (słupem PP Nr 021 pojedynczym, przelotowym żelbetowym, strunobetonowym typu ŻN - 1-) – usytuowanym na sąsiedniej działce nr (...),
- linia elektroenergetyczna napowietrzna niskiego napięcia nN 0,4 kV, po wykonanej ostatniej przebudowie w 1976 r. i modernizacji w 1980 r. z przewodami izolowanymi typ 4xAsXSn 25 mm² o długości trasowej 11 m bez stanowiska słupowego i bez zmiany trasy linii relacji obwód nN 0,4 kV ze stacji transformatorowej ST. TR. Os – (...).

Powierzchnia gruntu stref ochronnych wzdłuż linii elektroenergetycznych ograniczonego użytkowania wynosi:

- dla odcinka linii elektroenergetycznej średniego napięcia SN 15 kV 722 m²,
- dla odcinka linii elektroenergetycznej niskiego napięcia nN 0,4 kV 33 m².

Powierzchnia stref ochronnych ograniczonego użytkowania, w okresie od 5 grudnia 1990 r. do 6 grudnia 2010 r. oraz do dnia sporządzenia opinii nie zmieniała się – była stała. L. elektroenergetyczne zostały przebudowane w 1976 r. i ich trasa nie uległa zmianie. Wskazane linie nie były też modernizowane na przestrzeni lat.

Powierzchnia niezbędna do dojścia, dojazdu, eksploatacji i konserwacji linii średniego napięcia wynosi 12 m (2 x 6 m po obu stronach od osi linii elektroenergetycznej), zaś linii niskiego napięcia wynosi 3 m (2 x 1,5 m po obu stronach od osi linii elektroenergetycznej).

(dowód: mapki k. 45 – 46, dokumentacja techniczna k. 47 – 68, a także: opinia biegłego sądowego k. 175 – 219, opinia wraz z załącznikami 225 – 254, 338 – 342, pismo k. 317 – 320 oraz opinia k. 422-488, opinia uzupełniająca k. 527-543 - z akt sprawy Sądu Rejonowego w Olsztynie o sygn. I Ns 1345/15)

Pismem z dnia 18 sierpnia 2014 r. uczestniczka wezwała wnioskodawcę do zawarcia umowy o ustanowienie za wynagrodzeniem służebności gruntowej obciążającej działkę oznaczoną nr (...), położonej w miejscowości O., dla której Sąd Rejonowy w Olsztynie prowadzi księgę wieczystą o numerze KW nr (...).

Wobec odmowy wnioskodawcy uczestniczka wystąpiła do Sądu Rejonowego w Olsztynie z wnioskiem o ustanowienie służebności przesyłu. Postanowieniem z dnia 1 czerwca 2017r. w sprawie o sygn. I Ns 1345/15 tut. Sąd wniosek oddalił uwzględniając podniesiony przez (...) S.A. zarzut zasiedzenia. Postanowienie to uprawomocniło się w dniu 28.11.2017r.

(dowód: uzasadnienie k. 274 – 283, a także: wezwanie do zawarcia umowy k. 27-28 - z akt sprawy Sadu Rejonowego w Olsztynie o sygn. I Ns 1345/15)

Zakład (...) w B. utworzony został zarządzeniem z dnia 25 listopada 1958 r. Zarządzeniem z dnia 16 stycznia 1989 r. powstało przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w O.. Aktem z dnia 12 lipca 1993r. przedsiębiorstwo państwowe Zakład (...) w O. zostało przekształcone w (...) Spółkę Akcyjną Skarbu Państwa. W dniu 26 listopada 2004 r. Zakład (...) S.A. w O. połączył się ze spółką (...) S.A. w G. i nosiła nazwę (...) S.A. w G. Oddział w O.. W lipcu 2007 r. nastąpiła zmiana nazwy na (...) S.A. w G., która obowiązuje do dnia dzisiejszego.

(okoliczności bezsporne; ponadto: dokumentacja dotycząca przekształceń wnioskodawcy k. 69 - 133)

Sąd zważył, co następuje:

Wniosek zasługiwał na uwzględnienie.

Przedstawiony stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zebrane w sprawie dokumenty oraz znajdujące się w aktach tut. Sądu o sygn. I Ns 778/11 i I Ns 1345/15, których prawdziwość nie była w toku postępowania kwestionowana.

Na wstępie należy stwierdzić, że stan faktyczny sprawy nie był w zasadzie sporny pomiędzy stronami. Wprawdzie pomiędzy stronami nie było zgody co do stwierdzenia nabycia służebności przez zasiedzenie, jednak sam fakt posadowienia linii energetycznej i słupów na nieruchomości uczestniczki nie był w toku postępowania kwestionowany. Powszechnie wiadomym jest też fakt posiadania przez kolejnych poprzedników prawnych wnioskodawcy przedmiotowych linii energetycznych, co wynika z tego, iż przesył energii elektrycznej poczynszy od powszechnej elektryfikacji prowadzony był przez przedsiębiorstwa państwowe, a następnie przez spółki Skarbu Państwa, którzy byli w tym zakresie monopolistami, a fakt przesyłania energii elektrycznej przedmiotowymi liniami praktycznie od czasu ich powstania nie był kwestionowany.

W celu ustalenia daty budowy przedmiotowej linii energetycznej oraz strefy wyłączzonej z użytkowania zasadnym było dopuszczenie dowodu z opinii biegłego z zakresu energetyki. Niemniej jednak wskazania wymaga, iż opinia w tym zakresie sporządzona została w toku postępowania prowadzonego pomiędzy stronami w przedmiocie ustanowienia służebności przesyłu w sprawie o sygn. I Ns 1345/15. Jako że strony wyraziły zgodę na wykorzystanie tejże opinii na potrzeby przedmiotowego postępowania (k. 164 i k. 166) Sąd dopuścił z niej dowód. Dopuszczył też dowód z opinii uzupełniającej na okoliczność zmiany przebiegu linii. Również w celu ustalenia powierzchni i przebiegu służebności niezbędne były wiadomości specjalne. Wobec tego Sąd dopuścił także dowód biegłego z zakresu geodezji A. L.. Opinie biegłych nie zostały zakwestionowane przez strony. W związku z tym, uznając opinie za należyte uzasadnione i logiczne, Sąd przyjął opinie biegłych za podstawę rozstrzygnięcia.

Przepis art. 352 § 1 kc stanowi, że kto faktycznie korzysta z cudzej nieruchomości w zakresie odpowiadającym treści służebności, jest posiadaczem służebności.

W realiach niniejszej sprawy należy stwierdzić, że wnioskodawca jest - stosownie do art. 352 kc - posiadaczem służebności. Na bazie doświadczenia życiowego można bowiem stwierdzić, że na przestrzeni lat z urządzeń posadowionych na działce uczestniczki korzystali pracownicy, głównie w ramach ich konserwacji czy też naprawy. Okoliczność tę potwierdzają ponadto dołączone do akt dokumenty wskazujące na systematycznie dokonywane oględziny linii elektroenergetycznych oraz przeprowadzane naprawy. Zgodnie zatem z przepisem art. 352 kc wnioskodawca faktycznie korzystał z nieruchomości uczestniczki w zakresie odpowiadającym treści służebności, zatem był jej posiadaczem.

W przedmiotowej sprawie uczestniczka nie kwestionowała, że na należącej do niej nieruchomości znajdują się trwałe i widoczne urządzenia w postaci napowietrznych linii energetycznych. Z tego wynika zatem bezspornie, że posiadanie to polegało na korzystaniu z trwałego i widocznego urządzenia, wobec czego spełniona została przesłanka wyrażona

w art. 292 kc, spełnienie której jest niezbędne do dochodzenia stwierdzenia nabycia służebności gruntowej przez zasiedzenie.

W świetle obowiązujących przepisów prawa możliwe jest również nabycie przez zasiedzenie służebności gruntowej związanej z posadowieniem na cudzym gruncie urządzeń, o których stanowi art. 49 kc, wskazując na przesłanki tego nabycia, jak i podmioty, na rzecz których stwierdzenie nabycia służebności przez zasiedzenie może nastąpić.

Należało zatem uznać, że obojętne dla rozstrzygnięcia przedmiotowej sprawy było, czy wnioskodawca lub któryś z jego poprzedników prawnych był właścicielem bądź użytkownikiem wieczystym nieruchomości władnącej. Podstawowe znaczenie miało natomiast ustalenie, że należące obecnie do wnioskodawcy urządzenia i sieci przesyłowe, przebiegające przez nieruchomość uczestniczki, wchodziły również w skład przedsiębiorstw, będących jego poprzednikami oraz były przez nie eksploatowane, co w świetle zgromadzonego materiału dowodowego nie budzi wątpliwości.

Ogólne przesłanki zasiedzenia normuje art. 172 k.c. Łącznym warunkiem jest upływ oznaczonego przez ustawę terminu nieprzerwanego posiadania samoistnego, a długość tego terminu zależy od dobrej lub złej wiary w chwili nabycia posiadania. Posiadacz nabywa własność (odpowiednio: służebność), jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 1 k.c.), natomiast po upływie lat trzydziestu choćby uzyskał posiadanie w złej wierze (art. 172 § 2 k.c.). Ponadto art. 292 k.c. określa szczególnie warunek zasiedzenia służebności, w mianowicie korzystanie z trwałego i widocznego urządzenia.

W przypadku zasiedzenia nieruchomości konieczne jest spełnienie warunków wskazanych w art. 172 kc. Na podstawie tego przepisu posiadacz nieruchomości nie będący jej właścicielem nabywa własność, jeżeli posiada nieruchomość nieprzerwanie od lat dwudziestu jako posiadacz samoistny, chyba że uzyskał posiadanie w złej wierze – w tym wypadku, zgodnie z § 2 - po upływie lat trzydziestu posiadacz nieruchomości nabywa jej własność, choćby uzyskał posiadanie w złej wierze. Dobra bądź zła wiara nie ma zatem wpływu na samą możliwość zasiedzenia, wpływa jedynie na okres posiadania prowadzący do zasiedzenia.

Sąd samodzielnie ustala termin zasiedzenia i nie jest związany terminem zasiedzenia wskazanym we wniosku. Podobne stanowisko zajął Sąd Najwyższy w postanowieniu z dnia 7 października 2005r., oznaczonym sygnaturą IV CK 133/05 i opublikowanym w LEX nr 399747, w którym między innymi stwierdził, że ”wynikająca z art. 321 § 1 kpc zasada rządząca rozstrzygnięciem spraw w procesie cywilnym, według której zakres wyrokowania jest określony żądaniem powoda, ma - zgodnie z art. 13 § 2 k.p.c. - odpowiednie zastosowanie także w postępowaniu nieprocesowym. Z tej przyczyny w postępowaniu tym sąd, jest - co do zasady - związany żądaniem wniosku. W sprawach o zasiedzenie owo związanie granicami żądania dotyczy przedmiotu zasiedzenia (np. określenia, czy chodzi o nabycie prawa własności nieruchomości lub jej oznaczonej części, czy też o nabycie oznaczonej służebności gruntowej), nie zaś osoby, która nabyła prawo w drodze zasiedzenia, czy chwili, w której to nabycie nastąpiło.”

Z treści art. 285 k.c. wynika, że służebność gruntowa obciąża jedną nieruchomość na rzecz każdorazowego właściciela innej nieruchomości, przy czym chodzi o dwie różne nieruchomości w znaczeniu prawnorzeczowym, a więc należące do różnych właścicieli. W związku z tym nieruchomość władnąca i nieruchomość obciążona nie mogą być własnością (pozostawać w użytkowaniu wieczystym) tej samej osoby. Służebność gruntowa jest prawem na rzeczy cudzej, a zatem właściciel nieruchomości nie może nabyć przez zasiedzenie służebności na swojej (własnej) nieruchomości (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2009 r., II CSK 103/09, LEX nr 530696).

Opisana we wniosku nieruchomość do dnia 27 maja 1990 r. stanowiła własność Skarbu Państwa. Tym samym o ile do tej daty ówczesne przedsiębiorstwo energetyczne nie mogło być posiadaczem prawa odpowiadającego treści służebności przesyłu (tak w imieniu swoim jak i w imieniu Skarbu Państwa) o tyle w tej dacie, tj. od chwili nabycia własności tej nieruchomości przez Gminę O. dotychczasowe posiadanie poprzednika prawnego wnioskodawcy zaczęło prowadzić do zasiedzenia tego prawa.

W tym miejscu wskazać należy, że uczestnik nabył osobowość prawną dopiero 5 grudnia 1990 r., co wynika z art. 80 ust. 1a ustawy z 29 kwietnia 1985 r. o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości. Ponadto Sąd rozpoznający przedmiotową sprawę podziela w pełni stanowisko wyrażone w Uchwale Składu Siedmiu Sędziów Sądu Najwyższego – Izby Cywilnej z 18 czerwca 1991 r., III CZP 38/91, zgodnie z którym z chwilą wejścia w życie ustawy z dnia 31 stycznia 1989 r. o zmianie ustawy - Kodeks cywilny (Dz. U. Nr 3, poz. 11) zniesiona została zasada, że jedynie Skarbowi Państwa może przysługiwać prawo własności mienia państwowego, w wyniku czego państwowe osoby prawne uzyskały zdolność prawną w zakresie nabywania składników majątkowych na własność. Zmiana art. 128 k.c. dokonana tą ustawą nie spowodowała przekształcenia przysługujących państwowym osobom prawnym - z mocy przepisów kodeksu cywilnego i ustaw szczególnych - uprawnień do części mienia ogólnonarodowego, pozostających w ich zarządzie w dniu wejścia w życie wymienionej ustawy. Przekształcenie zarządu, w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach - w prawo własności, nastąpiło na podstawie ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczaniu nieruchomości (Dz. U. Nr 79, poz. 464), a co do innych składników majątkowych (w prawo własności) nastąpiło na podstawie ustaw określających ustrój majątkowy państwowych osób prawnych.

Prawo zarządu istniejące w dniu 5 grudnia 1990 r. po stronie państwowych osób prawnych w stosunku do gruntów stanowiących własność Skarbu Państwa lub własność gminy przekształciło się więc z mocy prawa z tym dniem w prawo użytkowania wieczystego w rozumieniu kodeksu cywilnego, natomiast w odniesieniu do budynków, innych urządzeń i lokali znajdujących się na tych gruntach - w prawo własności (tak Postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13).

Przenosząc powyższe na grunt niniejszej sprawy wskazać należy, iż w okresie gdy właścicielem nieruchomości stanowiącej obecnie własność wnioskodawczyni, tj. nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność.

Tym samym wskazać należy, że w realiach przedmiotowej sprawy termin zasiedzenia rozpoczął bieg dopiero od 5 grudnia 1990 r., bowiem dopiero z dniem 5 grudnia 1990 r. Zakład (...) uzyskał osobowość prawną i również tego dnia nastąpiło przekształcenie jego zarządu w odniesieniu do urządzeń energetycznych w posiadanie odpowiadające treści użytkowania wieczystego oraz w zakresie władztwa działki oznaczonej we wniosku w posiadanie odpowiadające treści służebności przesyłu, tj. w posiadanie zależne.

W dalszej kolejności, mając na uwadze powyższe okoliczności, rozważenia wymagało, czy objęcie nieruchomości wnioskodawczyni przez Zakład (...) w posiadanie zależne, tj. w zakresie treści służebności przesyłu było posiadaniem w dobrej, czy też w złej wierze.

Dobrą lub złą wiarę określa się w chwili rozpoczęcia wykonywania służebności, czyli korzystania z trwałego i widocznego urządzenia (art. 292 zdanie pierwsze k.c.). Przy czym zgodnie z art. 7 kc domniemuje się istnienie dobrej wiary. W świetle art. 339 kc oraz art. 340 kc domniemaniem objęte jest także samoistność posiadania oraz jego ciągłość. Obowiązek dowodzenia okoliczności przeciwnych spoczywał na wnioskodawczyni (art. 6 kc), która w niniejszej sprawie żadnych wniosków dowodowych w tym zakresie nie składała.

Jak trafnie wskazano, we wspomnianym już postanowieniu Sądu Najwyższego z 4 lipca 2014 r., II CSK 551/13, rozstrzygającym momentem dla oceny dobrej, czy złej wiary posiadacza jest data uzyskania posiadania. Późniejsze zmiany świadomości posiadacza pozostają bez wpływu na tę ocenę i w konsekwencji na długość okresu niezbędnego do tego pierwotnego sposobu nabycia prawa rzeczowego.

Podobne stanowisko wyraził Sąd Najwyższy postanowieniem z dnia 5 grudnia 2007 r. I CSK 300/07, w którym stwierdził, że kryterium oceny charakteru posiadania z punktu widzenia dobrej lub złej wiary jako warunku nabycia własności nieruchomości w krótszym (20 lat) lub dłuższym (30 lat) terminie jest stan świadomości posiadacza w chwili

uzyskania posiadania. Późniejsza zmiana posiadania w złej wierze na posiadanie w dobrej wierze (i odwrotnie) nie ma wpływu na długość okresu potrzebnego do nabycia własności przez zasiedzenia (por. por. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 25 czerwca 2003 r., III CZP 35/03, Prok. i Pr. - wkł. 2004, nr 2, s. 32). O przypisaniu posiadaczowi dobrej lub złej wiary przy wykonywaniu posiadania decydują okoliczności opisujące jego stan świadomości w chwili objęcia władztwa nad rzeczą (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 2010 r., III CSK 57/10, LEX nr 852661).

W rozpoznawanej sprawie ustalono, że obie linie elektroenergetyczne zostały przekazane do eksploatacji w 1976r. Należy wskazać, że wbrew twierdzeniom uczestniczki jakoby od momentu pierwotnego wybudowania linii były one przebudowywane lub co najmniej modernizowane w sposób zmieniający sposób i zakres korzystania z jej nieruchomości, co z kolei skutkowałoby rozpoczęciem biegu terminu zasiedzenia służebności w innej dacie, niż wskazuje to wnioskodawca, brak jest jakichkolwiek podstaw do podzielenia jej stanowiska. W sporządzonej przez siebie opinii biegły rzeczoznawca budowlany branży elektroenergetycznej T. R. wykluczył bowiem taką możliwość. Wskazał, że linie elektroenergetyczne zostały przebudowane w 1976 r. i od tego ich trasa nie uległa zmianie.

W chwili posadowienia i przekazania do eksploatacji urządzeń elektroenergetycznych opisanych wnioskiem prawo własności nieruchomości uczestniczki, przysługiwało Skarbowi Państwa będącego jednocześnie poprzednikiem prawnym wnioskodawcy. Prowadzi to do uzasadnionego wniosku, że w chwili wznoszenia urządzeń Skarb Państwa działał w dobrej wierze w ramach własnych uprawnień właścicielskich, a w celu wykonania państwowych zadań gospodarczych. Jednakże jednocześnie z tych względów, w tym czasie tj. w okresie gdy zarówno właścicielem nieruchomości obciążonej, jak i posiadaczem służebności gruntowej oraz właścicielem nieruchomości władnącej był Skarb Państwa, nie mogło w ogóle dojść do zasiedzenia służebności przesyłu, gdyż właściciel nie może nabyć przez zasiedzenie służebności gruntowej na nieruchomości stanowiącej jego własność.

W konsekwencji za datę początkową naliczania okresu samoistnego posiadania urządzeń uznać należało dzień, w którym ostatecznie zniesiono zasadę jedności mienia państwowego, co doprowadziło do rozdzielania prawa własności nieruchomości gruntowych i urządzeń elektroenergetycznych. Należy przyjąć, że ostatecznie stało się tak w dniu 5 grudnia 1990 r. za sprawą wejścia w życie ustawy z dnia 29 września 1990 r. o zmianie ustawy o gospodarce gruntami i wywłaszczeniu nieruchomości (Dz. U. 1990 nr 79 poz. 464). W tym stanie rzeczy przyjąć należy, że władanie przez Zakład (...) działką nr (...) w zakresie treści odpowiadającej służebności przesyłu od dnia 5 grudnia 1990 r. było posiadaniem w dobrej wierze, a termin zasiedzenia upłynął w dniu 6 grudnia 2010 r. W tej dacie uczestnik nabył przez zasiedzenie wyżej wymienione prawo odpowiadające treści służebności przesyłu.

Ostatecznie zatem w oparciu o przywołane przepisy, wobec poczynionych ustaleń wspartych opinią biegłych Sąd stwierdził, że wnioskodawca (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w G. nabył z dniem 6 grudnia 2010 r. przez zasiedzenie służebność przesyłu obciążającą opisaną we wniosku nieruchomość uczestniczki w zakresie jak w pkt I postanowienia.

Z uwagi na treść art. 520 §1 kpc wniosek o zasądzenie kosztów postępowania oddalono (pkt II).

Jednocześnie na podstawie art. 113 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (DzU.2010.90.594 j.t.) w zw. z art. 520 §2 kpc tymczasowo poniesionymi kosztami przez Skarb Państwa obciążono wnioskodawcę (pkt III), albowiem korzyść z rozstrzygnięcia odniósł wyłącznie wnioskodawca.

/-/ SSR Piotr Żywicki

ZARZĄDZENIE

1. (...)
2. (...)
3. (...)

O., (...)